

Deswert stapte vooraan, 't wapen in de hand tot schieten gereed.

De boer en zijn zoon voelden zich al minder veilig, hoe meer ze de geschuwde, de eenzame heide, waar zo kort achter elkander twee moorden gepleegd waren, naderden.

Ginder was echter alles stil. Geen levend wezen vertoonde zich.

Maar hoe zou het daar verder op de vlakte zijn!

Zou de vreselijke kreet « Ha, ha, hoe! » zich niet verheffen... de moordkreet van de wrede roverkapitein.

Deswert stapte driftig voort en riep herhaaldelijk zijn gezellen toe, zich toch te spoeden.

— Ginder bij dat bosje ligt hij in de gracht! riep hij. Maar, vervolgde hij verschrikt... wie is er bij hem... wie helpt hem!

— Cartouche! kreunde de boer.

— Ja, Cartouche! zei zijn zoon. En hij fluisterde: Vader, laten wij terugkeren!

— 't Is een wijf! hernam de veldwachter. Vlug mannen, anders maakt ze de schelm los! En dat mag niet... de schaper is de dader of een der daders.

Het drietal snelde voort.

— 't Is Kate! kreet de veldwachter. Kate, die daar achter 't bos woont en de toekomst voorspelt aan dwaze en verliefde kinkels en deernen! Hoe komt ze hier.

Kate, die de lezers zich nog herinneren als de getuige van de moord op de ongelukkige dokter, had nu ook de veldwachter bemerkt.

— Garde! riep ze met haar krijsende stem.

— Laat die kerel liggen! gebod de veldwachter. Bemoei u met mijn zaken niet.

— Maar wat heeft die arme schaper gedaan? vroeg de vrouw.

Hebt gij hem zo stevig gebonden?

— Ja.

— Maar waarom?

— Dat zijn uw zaken niet!

— Ha, het zijn mijn zaken niet!

— Scheer u weg, toverkol! kreet Deswert op ruwe toon.

— Weg! Moet ik weg van de heide?

— Weg van hier toch!

— Maak gij u weg van de heide, garde! 't Is hier zeer gevaarlijk voor u. En boer Dewinter en zijn zoon komen hier ook al! O! wat zijn de parochianen opeens moedig geworden.

— Kom, we zullen de schaper opnemen, en dat wijf maar laten razen, zei de veldwachter tot zijn gezellen, die met bijgelovige schrik de waarzegster aanstaarden.

— Laat de schaper hier! zei Kate.

Maar de veldwachter sleurde de gevangene reeds uit de gracht.

Kate had deze reeds de prop uit de mond gehaald en een knoop losgemaakt.

De herder keek zeer teleurgesteld, omdat de veldwachter Kate in haar bevrijdingswerk was komen storen.

— Laat hem gerust, garde! hernam Kate, de man bij de arm nemend.

Maar Deswert stootte de vrouw zo heftig van zich af, dat zij languit op de grond tuimelde.

Woedend sprong ze recht.

— Mishandelt gij vrouwen? tierde ze met hese stem... Zeg, wil ik u de ogen uit de kop krabben! Wil ik met mijn lange nagelen 't bloed uit uw wangen halen.

— Opzij, of ik schiet u omver, heks!

Maar het wijf sprong de veldwachter onverhoeds op de rug en rolde er mee op de grond.

Waarlijk krabde ze hem de wang open en riep dan spottend:

— Nu hebt ge 't merkteken van de heks, van Kate. We zullen elkander nog terug zien.

Snel sprong ze op en vluchtte weg.

— Vervloekte helleveeg... daar! En de veldwachter joeg haar een kogel na.

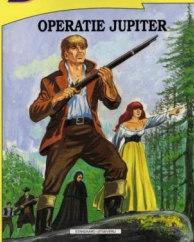
Maar het wijf had zich laten vallen en weer spottend schreeuwende, ijldde ze voort, met fladderende rokken.

HED LEEEMANS

82

BAKELANDT

OPERATIE JUPITER

— Vlug nu, zei Deswert, 't bloed van zijn wang vagend. Vlug, of anderen komen ons storen.

— O, laten wij vluchten! stelde Dewinter voor.

— Neen, neen! We moeten de gevangene meevoeren.

Alloh, neemt hem op.

De boer en de jongeling namen de schaper bij de benen en Deswert droeg hem bij de armen. En zo trokken ze weg.

't Was een zware last, en de dragers droegen dat ze zweetten.

Hoe blij waren ze, toen ze eindelijk de grens der heide bereikten. Nog een eindeke en ze waren op de hoeve, waar zich zeker reeds veel nieuwsgierigen bevonden om 't lijk van de dokter te zien.

— 'k hoor iets, zei Dewinter plotseling.

— Ik ook, sprak zijn zoon angstig.

En duidelijk klonk het nu: Ha, ha, hoe!

— Cartouche! gilde de boer, liet de schaper vallen en vluchtte weg, gevolgd door zijn zoon.

Ehwel, kerel, mee moet ge en mee zult ge al moest ik u tot Heist slepen! kreet Deswert.

Hij trok de gevangene ruw voort. Deze hilde van de pijn.

— Zult ge dan lopen? vroeg Deswert.

— Ja...

De veldwachter maakte de voeten van de herder los, greep zijn pistool en sprak:

— Gewillig, hoort ge, of anders vinden Cartouche en zijn binders een lijk!

De herder moest wel gehoorzamen, want hij kende de politiemann genoeg om te weten, dat deze het niet bij een bedreiging zou laten.

Deswert liep rap, en de schaper moest zich dus ook wel reppen.

Maar steeds nader klonk de kreet: Ha, ha, hoe!

Cartouche had vernomen, dat men de schaper gevangen genomen had en wilde zijn spion bevrijden.

— Een van beiden, hem uit de handen van de veldwachter halen of zelf hem doden! had Bakelandt gezegd. Laat nooit toe, dat een uwer mannen voor het gerecht komt, want klapt hij meer dan voor u en de bende veilig is!

En Cartouche was op zijn paard gesprongen, had enige mannen bijeen geroepen en zette nu de veldwachter achterna.

— Ik ben er bijna, dacht Deswert. Ik laat de schaper niet los... ik weet, 't is gevaarlijk spel, maar desnoods onthaal ik Cartouche op pistoolschoten! Hij of ik moet dan maar uit de weg!

Deswert zag even om. Hij onderscheidde zijn vervolgens reeds duidelijk.

— Misschien ben ik nog op tijd aan de hoeve, dacht hij. En voelende dat de schaper zich hangen liet, schreeuwde hij dreigend:

— Gewillig, kerel... of ge zijt er aan!

De herder, verschrikt door deze nieuwe aanmaning, liep ook weer rap.

Ha, ha, hoe! klonk het nu van heel dichtbij.

Maar op de hoeve had men die kreet ook vernomen.

Talrijke lieden, daar verzameld door het vreselijk nieuws van de moord op de dokter, vertoonden zich nu op de weg.

Deswert wakte hen nader te komen en sterke door hun aantal, kwamen ze.

Ha, ha, hoe! Er klonk woede uit Cartouche's roep. Toch keerde roversbaas nog niet terug. Zou hij stout de menigte naderen! Zou hij durven!

Deswert was spoedig van talrijke helpers omringd. Maar ze waren slechts gewapend met stokken, spaden of dorsvlegels. En de rovens hadden pistolen.

Een schot klonk.

De kogel floot de schaper om de oren.

— Hij mikt op u, jongen, spotte Deswert tot de angstige herder. Wacht, ik zal u eens antwoorden... nu zult ge toch niet meer loochenen, dat Cartouche uw baas is.

Deswert schoot. Een der rovers slaakte een gil.

Ha, ha, hoe! Cartouche's kreet geleek nu een verwensing.

De roversbaas schoot weer. De boeren verdoken zich terzijde van de weg in de gracht. Dat de rovers nu maar eens naderden dan zou de bende hen met knuppels, vlegels en spaden op het lijf vallen!

Deswert bleef moedig bij zijn gevangene en loste zijn pistool.

Cartouche's paard steigerde wild. Was het getroffen? Het keerde zich om en rende weg.

— Ha, ha, hoe! klonk de afscheidskreet van de bandietenoverste.

De schelmen trokken nu toch af. Deswert ging fier met zijn gevangene voort, omringd door de menigte, die nu de moed van hun politiemann bewonderden.

De schaper moest veel horen. Hij betuigde luid zijn onschuld.

— Zwijg, kerel, zei Deswert. Zou Cartouche zoveel moeite doen om een eerlijk man uit mijn handen te halen.

— En hij schoot naar mij, sprak de herder.

— Natuurlijk, hij zag u liever dood dan in de gevangenis, nu hij u toch niet bevrijden kon. Doden kunnen niemand verraden, begrijpt ge!

— Ik ben geen binder!

— Alloh, laten wij nu maar zwijgen, we worden het toch niet eens. Ge kunt u elders verantwoorden. Te Mechelen zullen ze u andere vragen stellen, schaperke!

Boer Dewinter moest nu twee karren inspannen, al had hij er weinig zin in, uit vrees voor Cartouche! O! wat beklagde hij het zich met de veldwachter meegegaan te zijn. De kreet van de rover klonk hem na in de oren en 't was alsof hij er de bedreiging uit vernam: «Ik zal met u afrekenen!».

Op de eerste kar legde men het lijk van de dokter en bedekte het met een laken.

Op de tweede kar moest de schaper plaats nemen.

— Naar Heist! gebod Deswert fier. Nu heb ik toch de eerste binder vast.

Overal kwamen de vrouwen uit de hutten gelopen. Velen weenden.

— Dokter Van Montfort is vermoord! zo jammerden ze.

Een lange stoet volgde de karren. Het nieuws verspreidde zich snel, want van alle zijden daagden andere nieuwsgierigen op.

Enige mannen en jongelingen wilden op de kar van de schaper klimmen om de gevangene te mishandelen.

Maar Deswert bedreigde hen met zijn pistool, zeggende:

— De gevangene is voor het gerecht bestemd ! Handen thuis, gij ! Als ge uw woede wilt koelen, trekt dan naar de Pijpelheide. Daar is werk genoeg voor u.

Vlak bij Heist kwam Doremans de stoet te gemoet. De Commissaris was bij 's kosters dochter, zijn liefje, een morgenbezoek gaan brengen, toen hij de tijdning vernam.

En zijn waardigheid volkomen bewust, kwam hij nu met zijn dik lichaam aangewaggeld, de borst ver vooruit, 't hoofd verwaand achterover.

Hij stak de hand op en liet de paarden stil staan.

— Veldwachter ! riep hij bevelend.

— Commissaris !

— Ge volgt de wet niet ! hernam Doremans berispemd. Ge hadt het lijk op de heide moeten laten, tot de overheid kwam.

Uit de menigte steeg een spottend gelach op.

— Commissaris Doremans naar de Pijpelheide ! riep er een.

— Met de dochter van de koster ! voegde een ander er bij.

— Wie beledigt mij.. en in mij de grote ene, onverdeelbare Republiek ! kreet Doremans, rood van toorn.

— Commissaris, laat ons nu voortgaan, fluisterde de veldwachter. Ge maakt u belachelijk !

— Dat de karren verder rijden ! hernam Doremans. We zullen in het gemeentehuis een verslag opstellen.

Na dit onderhoud zette de stoet zich weer in beweging en trok het dorp binnen.

Geheel Heist was op de been. Een algemene droefheid had de bevolking aangegrepen. De meest beminde en geërde parochiaan... de brave dokter Van Montfort lag daar dood op een kar !

DE WACHTENDE VROUW

De echtgenote van de geneesheer was na het vertrek van de bediende naar boven gegaan, om wat te rusten. Zij zou wakker blijven... slapen kon ze toch niet, maar wilde wat nederliggen, omdat een pijn door gans het lichaam haar er toe dreef.

Maar de ongeruste vrouw kon het ook op 't zachte dons niet uithouden. Nu zat zij neer, dan stapte ze door de kamer, keek vervolgens door het raam naar de straat, die langzamerhand duidelijk afgetekend werd naarmate het dag werd.

Hoe traag kroop de tijd voort !

Het dorp ontwaakte... de eerste geruchten, het openen van deuren, van vensterblinden, de haastige stap van een werkman, het gerol van voerman Peeter's wagen, verstoorden de stilte van de nacht.

— 't Is ook geen nacht meer, 't wordt al licht ! kloeg de dame. En nog is hij niet terug... nog geen nieuws. Als Bernard zolang wegblijft, stuurt hij gewoonlijk een boodschap... en nu niets... in 't geheel niets !

Zo bleef ze, wachtend en hopen. En de tijd kroop nog trager.

Eindelijk !

Er kwam iemand in huis. Ze had vergeten de deur te grendelen, toen ze zoeven buiten gekeken had... ze had ze zelfs op een kier laten staan ! En dat in deze gevaarlijke tijd !

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955